

Mine Hanım sevinçliydi, mutluydu. İçinden gülmek, türkü söylemek, oynamak geliyordu. Bilmediği, ayırımında olmadığı bir coşku vardı içinde.

Güleç bir yüzle,

“Kızım Özlem! Neredesin?” diye seslendi.

Sesi yumuşak, sevecen ve tatlıydı.

Özlem, odasında ödevini yapıyordu. İyice dalmıştı. Yanı başında davul çalsalar duymazdı. Bitirmeden de çıkmayacaktı.

Sevimli, uslu, uyumlu bir çocuktü. Oynamak kadar, çalışmayı da seviyordu.

Annesi odasına kadar gidip,

“Ne yapıyorsun kızım? İyice dalmışsın, birkaç kez bağırdım, duymadın,” dedi.

Özlem, başını kaldırmadan,

“Ödevimi yapıyorum anneciğim. Az kaldı, biraz sonra bitiririm,” diye yanıtladı.

Annesi, sarılıp öptü kızını.

“Bırak kalsın. Yeter çalıştığın. Gerisini sonra yaparsın, yorma kendini,” dedi.

Doğrusu şaşırmişti Özlem. Annesi başka zaman ödevini yapmadan kalkmasını, oynamasını istemezdi. İsteklerine karşı çıkar, ödevini yapmadan olmaz, derdi.

Şaşkın şaşkın yüzüne baktı annesinin.

Annesi,

“Oturup durma,” dedi. “Kalk giyin, çarşıya gidiyoruz. Bak sana neler alacağım. Yerinde olsam...”

Kızını, karşılık vermesine fırsat bırakmadan, kucaklayıp kaldırdı yerinden. Ağzıyla çaldığı bir ezgiyle dönmeye ve döndürmeye başladı.

Küçük kız başı döndüğü için sevinç çığlıkları attı. Düşmemek için annesinin boynuna sarıldı ve gözlerini yumdu.

Ne kadar döndüler bilemedi. İkisi de sevinçliydi, mutluysa.

Annesi soluk soluğa koltuğa attı kendisini.

“Ay, yoruldum! Uzun süredir oynamamıştım. Artık yaşılanıyorum. Her şey gençken güzeldi. Eskiden olsa...”

Sözün gerisini getiremediği için sustu. Sesli sesli soluyordu.

Özlem:

“Doğru söyle anne, babam mı geliyor yoksa?”

Yeniden sarıldı kızına Mine Hanım. Genç bir kız gülüşüyle,

“İyi bildin,” dedi. “Baban geliyor.”

Çok sevindi Özlem. Taklalar attı. Oyuncak ayısına sarılıp,

“Babam geliyormuş!” dedi.

Sonra dönüp annesine,

“Anne, babam daha önce de gidip geldi. Hiç bu kadar sevinmemiştin. Şimdi neden böyle...”

Annesi ne diyeceğini bilemedi.

“Ben de bilmiyorum. Bugün koşturmak, oynamak geliyor içimden. Umarım...”

Annesi susunca Özlem,

“Ne zaman geliyor babam?” diye sordu.

“Bu gece ya da yarın...”

Bu karşılık hoşuna gitmedi Özlem'in.

“Anne kesin söyle. Bu gece mi, yarın mı?”

O da bilmiyordu. Anla dercesine boynunu büktü.

“Ben de bilmiyorum yavrum. Açık seçik söylemedi. Yolculuk bu. Ne zaman, nerede ne olacağı belli olmaz. İşi biterse bu gece, bitmezse...”

Canı sıkıldı küçük kızın. Ayısını sepete bırakıp köşeye oturdu.

Annesi saçlarını okşayarak,

“Asma suratını güzelim. Babanı bilirsin. Şaşırtmayı sever. Bir bakarsın bu gece gelir. Geçen gidişinde, iki gün sonra geleceğim, demişti; akşama döndü. Sen orasını düşünme. Üstünü değiştir de gidelim,” dedi.

Yeniden güldü, sevindi Özlem.

“Anne, ben bu gece uyumayacağım.”

Annesi şaşırmıştı. Doğrusu çocukları anlamak çok zordu. Ne zaman, ne yapacakları belli olmuyordu. Gözlerinin içine bakarak sordu:

“Neden?”

“Uyumayacağım işte.”

Anladı annesi. Yine de bilmezlikten gelerek,

“Neden uyumuyorsun anlamıyorum?”

“Ya babam ben uyuduktan sonra gelirse... Ya ben gelişini görmezsem...”

“Sen de uyanınca görürsün. Öyle daha güzel olur.”

“Olmaz, uyumak istemiyorum.”

Annesi kaşlarını çatarak,

“Uyumayan çocuk büyümmez,” dedi.

Düşündü kaldı Özlem. Ne diyeceğini bilemedi. Büyümese de uyumayacaktı.

Giyindiler, süslemler. El ele tutuşup çarşıya çıktılar.

Hava çok güzeldi. Gökyüzünde tek bulut yoktu. Açık ve duruydu. Birkaç gün önce yağmur yağmış, her yeri yıkamıştı.

Yürüdükçe sevinçleri, coşkuları arttı.

Yolda sınıf arkadaşını gördü Özlem. Nedense çok sevindi. Oysa, o oğlanı sevmezdi. Sınıfın en yaramazıydı. İkide bir saçını çekiyor, defterini çiziyordu.

Annesinin elini bırakarak koşmak istedi. Kaygılandı Mine Hanım. Çarşı çok kalabalıktı. Yitirirse bulamazdı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Arkadaşımı gördüm!” dedi.

Kızmıştı annesi.

“Yeni mi görüyorsun arkadaşını. Haftanın beş günü bir aradasınız.”

Şaşırmıştı Özlem.

“Neden kızılıyorsun anne? Sen arkadaşlarını görüncüce...”

Annesi gülümseyerek,

“Kızımıyorum yavrum. Görüyorsun, çarşı çok kalabalık. Sonra birbirimizi yitiririz. Koca bir kent. Arayıp bulmak çok güç olur. Sensiz ne yaparım ben?” dedi.

Gitmedi; ama seslendi Özlem:

“Caner! Caneer!”

Caner gördü arkadaşını. Gülümseyerek el salladı. Sevimli bir çocuktur. Dönüp dönüp baktı birkaç kez.

Özlem de el salladı. Hopladı zıpladı yerinde.

Arkadaşını gördüğü için sevinmişti.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

Arkadaşı geriye dönüp,

“Teyzemlere gidiyoruz. Bu gece orada kalacağız.”

Caner sormadı ama Özlem,

“Biz de çarşıya gidiyoruz. Bu akşam babam dönecek. O gelmeden...”

Ara sokaktan çok sayıda insan çıktı. İyice kalabalıklaştı ortalık. Ses yerine ulaşmadı. Birbirlerini yitirdiler. Baktılar ama göremediler.

Mine Hanım içinden, “Çocuk olmak çok güzel!” diye geçirdi.

Koca yapıların önünden geçtiler. Sel gibi insan kalabalığına girip çıktılar. Kırmızı yanınca durdular, yeşil yanınca geçtiler. İstedikleri yere varıncaya değin yürüdüler.

Gezdiler gördüler. Aldılar verdiler. Güldüler eğlendiler. Oturdular kalktılar.

Gün, akşam olunca, evlerine döndüler.